

SNOVIĐENJA O KRVI

Suzan Parizi

Snoviđenja o krvi

Preveli s engleskog
Mirko Bižić i Vlajko Glušica

Mono i Manjana
2008.

Naslov originala
Susan Parisi, *Blood of Dreams*
Copyright © Susan Parisi 2007

Izdavač
Mono i Manjana

Za izdavača
Miroslav Josipović
Nenad Atanasković

Urednik
Tatjana Bižić

Prevod
Mirko Bižić i Vljako Glušica

Lektura
Tanja Trbojević

Korice
Natalija Petrović

Tehnički urednik
Goran Skakić

Priprema za štampu
Ljiljana Pekeč

Štampa
Elvod-print, Lazarevac

Tiraž
1.500

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Narodna biblioteka Srbije, Beograd

821 . 111 - 31

PARIZI, Suzan
Snoviđenja o krvi / Suzan Parizi ; preveli s engleskog Mirko Bižić i Vljako Glušica - Beograd :
Mono i Manjana, 2008 (Lazarevac : Elvod-print). - 292 str. : 21 cm

Prevod dela: Blood of Dreams / Susan Parisi. - Tiraž 1.500. - Napomene uz tekst

ISBN 978-86-7804-161-7

COBISS.SR-ID 151928588

Da bismo saznali istinu, treba čuti dva lažova.

Venecijanska izreka

Prolog

*Misterija i mudrolija čekaju na one koji razmatraju svet
snova. Ali kako smo samo prenebregli cilj.*

Teofilo Garconi, *Le carte parlanti*¹ (Verona, 1734)

¹ „Karte govore“ (Prim. prev.)

Pratim je dok žurnim korakom grabi preko šetališta Fondamenta dela tete. Devojku u muškom odelu koja se usplahireno osvrće preko ramena – ne zato što se plaši kakvog užasnog otkrića iza svojih leđa, već zato što se izgubila. Kad god se osvrne, vidim raskošne, čipkane karnere što joj u slapovima padaju niz prsluk i debeo sloj pudera na licu. Odmah mi je jasno da nije navikla na život nad vodama lagune, jer uopšte ne primećuje gondolu koja nečujno klizi iza nje.

Uverena da je niko ne gleda, odahnu i zastade da namesti kratke pantalone u kojima je veštački umetak, pričvršćen gumenim kaiševima, pokrivao najosetljiviji deo njenog tela. Ogojene i suve gumene trake povremeno su je u hodu štipale za kožu, a slučajno pomeranje mlitavog creva u sredini teralo ju je da se glupavo osmehuje. U džep je nagurala mnogobrojne preporuke kao dokaze njene izvanredne nadarenosti. Jedva da je imala sedamnaest, ali se, uprkos jednoj ili dvema neprilikama, već dve godine uspešno izdavala za kastrata. Sada je tu, došla je da osvoji Veneciju. Kazali su joj da ovde nikoga nije briga šta je istina, a šta laž. Budući da nastupa u manje poznatom pozorištu blizu Kampo san Paola, uskoro će joj se pružiti prilika da stavi na probu našu sklonost ka lažnom predavljanju. A do tada će na probi biti njena odvažnost – da je samo naterala na posao, kad ga je susrela u jednoj od sporednih uličica, onog lenjivca što pali ulične svetiljke, sad bi se pozorište možda već bolje videlo. Ovako se zarobila u tom zlosrećnom lavirintu kanala koji, čini se, sa svakim korakom postaje sve mračniji. A pošto nevolja ne ide sama, pojedini putevi duž kanala nisu bili ni popločani te su joj čarape već bile ukrašene tragovima blata. Dok stigne do pozorišta, i pantalone će joj upiti smrad kanala.

Posmatram je kako proklinje sebi u bradu. Da li je uopšte svesna da je u ovom gradu ranjivost neodoljivo privlačna i na ceni više nego ikad pre? I ne zavisi od maske i odeće koju ćete na sebe navući niti od sigurnosti sa kojom hodate.

Gondola prolazi i pristaje nekoliko koraka ispred nje. Devojka ponovo zastaje i osmatra crne zavese koje se delimično razmiču, a onda usledi... muk. Pevačica se jedan trenutak premisslja, ali, iako je kratko u ovom poslu, naučila je da se prilagođava – zato se uputi ka gondoli sa istom onom smirenošću koja je krasila njenog obožavaoca. Uvežbanim pokretima zavodnice naginje se i zaviruje u kabinu.

Gledam njeno lice i jako podebljane obrve koje naglašavaju mešavinu muške i ženske lepote. Privlačnija je nego što sam mislio. Veoma pronicljiva za svoje godine, u glavi je počela da odmerava priliku koja joj je stajala na raspolaganju – slučajan susret; neko želi da joj pomogne; možda će joj zatražiti da ponudi nešto svoje u zamenu. Nasmeši se i klimnu glavom. Greška. Užasna greška.

Ako nešto ne podnosim, onda je to ovaj trenutak – ovaj snishodljivi pokret koji mi govori da je prihvatila propast koja sledi. Očajnički želim da je ošamarim, da vrisnem da beži. Ali već je kasno.

Ubrzano dišem, a ona, ništa ne sluteći, ulazi u kabinu. Blizu je, isuviše blizu. Gondola se nenadano zaljulja. Malo posrnuvši, ona za sobom navlači zavese veselo se smejući da bi prikrila nedostatak otmenosti. To je poslednji zvuk koji će njeno grlo ispustiti.

I pre nego što stigne da skine šešir i pokaže sjajne, crne lokne, jedna ruka je hvata za bradu i trza joj glavu unazad. Strahovitom brzinom, oštrica noža nalazi put do njenog grla i gusti mlaz krvi prska joj napuderisano lice. Ona se tetura i pada, očajnički se hvatajući za teške zavese i pokušavajući da pronađe kakav oslonac. Telo joj se batrga po podu, a iz razjapljene rane na vratu krv šumno ističe. Dok prstima grčevito para vazduh, gumeni kaiševi joj se nemilosrdno urezuju u meku put između nogu. Krv uveliko natapa raskošne, čipkane karnere na grudima. Iza nje grimizna mrlja, otežala od mirisa smrti, polako probija zavesu. Očima razrogačenim od straha nesvesno zuri u mene i tamu koja je obmotava. A onda zavlada mir i njeno lice ostade zauvek urezano u mom sećanju kao sablasna maska smrti koja će me stalno proganjati u snu i rugati mi se na javi.

Gondola se blago zanjaha i polagano uputi niz kanal. I tek tada se noćna mora rasplinu. Šta god da preduzmem, ne mogu je oživeti. Ujutro će ispod pešačkog mosta pronaći njeno beskrvno i naduveno telo kako pluta s licem u vodi. Upečatljivi detalji njene smrti biće potanko prepričavani u jeftinim novinama koje se bave tuđim životima. Tako će, nekoliko varljivih

SNOVIĐENJA O KRVI

trenutaka, na jedan izopačen način biti slavna, što je oduvek i želela. Nisam mogao da ga sprečim. Kao što nisam mogao ni ostale da spasem. Sve su mrtve. Njihove sudbine me nagrízaju, zbog njih sam nesmotrena i uplašena. A znam samo da će doći i druge. Uskoro ću ponovo videti još jedno lice zgrčeno od straha, još jednu kukavnu žrtvu kako uleće u naručje propasti... A moje mučenje će iznova krenuti.

Zbog ove karte srca nam radosno lupaju! Goli ljubavnici nastupaju zajedno da bi skupa uživali u čulnoj i duhovnoj vezi. Plodnost sveta izvire oko njih. Karta velikih obećanja...

Teofilo Garconi, *Le carte parlanti* (Verona, 1734)

1

Trčim, jurim ulicama. Oči mi se sjaje, obrazi rumene, jer radim ono što me najviše uzbuđuje – ono što je zabranjeno. U trenucima kada vreva kasnog popodneva ustupa mesto pro hladnom naletu sumraka grabim priliku da na trenutak zavirim u svet slobode.

Ovo je obred kojem se odnedavno predajem sa strašću: brzo koračam Fondamentom dela tete i posmatram kurtizane kako zabavljaju mušterije u raskošnim gondolama sa otvorenim gornjim delom. Dok stignem do ivice kanala, svetina se već uveliko skupi. A kad gondole nahrupe iza ugla i smeh se razlegne sa svih strana poput sjajnih semenki raspolučene lubenice, celo šetalište bude opijeno mirisom poganstva i sazrelih namera.

„Požuri, Roza, ne želim da zakasnim“, grabim sluškinju za ruku. Starica bi zatečena ovom neposrednošću, ali ne istrže svoje koščate prste.

U danima uoči karnevala svi smo pomalo ljudi od iščekivanja. Ostalo je još dve nedelje do veličanstvenog vatrometa što će kao buktinja zapaliti nebo iznad Trga svetog Marka i najaviti početak četiri duga meseca neprekidnog zadovoljstva, a već sada ceo grad izgleda kao da će se sam od sebe urušiti usled razuzdanosti i strasti koja u njemu vri. I tako glumimo, negodujemo, pravimo male smicalice što nam izoštravaju duh. Zamišljajući sliku o predstojećem razvratu, nestrpljivo silazimo u gondole od kojih peni voda kanala i omamljeni i bleđi iskravamo se na stepeništima Santa Marije dela salute ili San Eustakija gde su nam umorna razmišljanja o svecima i sveštenicima jedina nagrada. Pobožnost nas čini lomnim i ravnodušnim. Crkveni muzički komadi što propovedaju čednost i vrlinu umrtvljuju nam čula. Čak nam i u trenucima požude nedostaje zanosa.

Ali istovremeno se budi i drugi deo našeg bića. Kako otkriti taj uzvišeni trenutak kada naša slaba, istanjena napetost ustupa mesto životnim sokovima nereda? Prvo ga možete predosetiti u vazduhu – prethodi mu izvesna opipljiva promena u povetarcima – a onda, odjednom, stapajući se